

[Ludvig Christensen.]

Monopoler skalte og valte med Landets og Borgernes Velfærd — jeg maa maaske minde om Bladpolemikken om Benzinmonopolerne herhjemme; vi kender Petroleumsmopolerne og adskillige andre, hvor Enkeltpersoner eller Selskaber faar Lov til ganske utilsløret at udbytte Befolkningen, have deres Sugerør i Lommerne paa os alle sammen — i en Periode, hvor man overhovedet ikke fra Regeringspartiets Side interesserer sig for noget af den Slags, fordi det vender opefter, er det eneste, man kan enes med det konservative Folkeparti om, en Politik, der vender den tunge Ende nedefter, Kampen mod de fattigste i vort Land. Er der mon et eneste Menneske her i Landet, der tror paa den Kærlighed til den enkeltes Frihed, som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds staar her og tolker, er der et eneste Menneske i vort Land, der tror, at det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds nærer nogen som helst Kærlighed til den enkelte, som i de aller, allerfleste Tilfælde er en fattig Stymper, der kun skal gøre en enkelt Arbejdsgiver den Tjeneste at arbejde billigere, end hans Kammerater vil? Det er der ikke. Derimod ved vi alle sammen, at det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds nærer en overordentlig Kærlighed til og Højagtelse for de Arbejdsgivere, der er i Stand til ved Hjælp af denne Lov, hvis den gennemføres, at udnytte den stakkels fattige Stymper, som maaske kun har Valget mellem Fattigvæsenet og et Arbejde til en lav Løn, hvorved han skyder en anden ud — andet er det i Virkeligheden ikke, der sker —, en anden, som havde en noget højere Løn, en Løn, han maaske kunde leve af.

Ogsaa paa anden Maade kom det frem i det ærede Medlems Tale, at det netop er Fagforeningerne, det gælder. Arbejderne burde lade være med i deres Fagforeninger at opretholde de Lønninger, de havde; det var det stive Lønprincip, som medførte den alt for store Arbejdsløshed. Den fra reaktionær Side altid fremsatte Paastand om, at lave Arbejdslønninger skulde skabe større Beskæftigelsesmuligheder, er aldrig blevet bevist. Enhver, der vil kaste Blikket ud over Verden og undersøge, hvordan det ser ud andre Steder, vil vide — det ved det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds ogsaa særdeles godt —, at ude omkring i Landene med den lave Arbejdsløn har man endda adskillige Steder en større Arbejdsløshed, end vi har herhjemme. Men det passer nu i Øjeblikket ind i det politiske Kram baade i Tide og Utide at tale om de danske Arbejderes for høje Lønninger og at hænstill

Fagforeningerne, at de skal gaa med til at reducere Lønningerne. Der er ikke en eneste Arbejdsgiver eller Arbejdsgiverorganisation i vort Land, som under Forhandlinger, hvor der har været stillet Krav om Lønreduktioner, har turdet paatage sig at give Fagorganisationerne nogen som helst Garanti for, at man derved opnaaede en større Beskæftigelsesgrad. Spørgsmaalet er Gang paa Gang fremkommet under Forhandlingerne med Arbejdsgiverne, men der findes ikke en eneste Arbejdsgiverorganisation, som tror saa meget paa den alt for tidt offentligt fremsatte Paastand om Arbejdslønningernes Indflydelse paa Beskæftigelsesgraden, at de tør garantere blot en vis procentvis større Beskæftigelse end den, der findes i Forvejen. Naar det er Tilfældet — og det er det —, synes jeg snart, vi maatte kunne blive fri for den megen Tale om, at det er Arbejdernes for høje Lønninger, der er Skyld i Arbejdsløsheden i vort Land. Der er mange, mange andre Grunde til Arbejdsløsheden, som jeg ikke i Øjeblikket skal komme ind paa for ikke paa en urimelig Maade at forhale Forhandlingerne om dette Lovforslag — der bliver vel nok Anledning til at gøre opmærksom paa, hvad det er for mange Aarsager, der i Virkeligheden spiller ind med Hensyn til at skabe den Arbejdsløshed, vi har.

Der er altsaa ikke under Forhandlingerne i det høje Ting fremført noget som helst Bevis for, at denne Lovgivning er nødvendig. Af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds's Udtalelser ved vi, at Loven ganske ensidigt er rettet mod Arbejderne. Vi ved, at den ikke saa godt kan ramme de andre, fordi de staar enkeltvis, hvorimod de fattige i vort Samfund er nødt til at staa samlede. Derfor bliver denne Lov en Klasselov paa ganske samme Maade som den Lov, der under Fængselsstraf forbyder Folk at sove under Themsens Broer; akkurat paa samme Maade bliver denne Lov en Klasselov derved, at den rammer dem, som ikke har anden Udvej end at samle sig til en Flerhed, naar de overhovedet vil have deres Interesser varetaget blot paa en rimelig Maade.

Schovelin: Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds udtalte om mig, at det „kan være“, at en eller anden Partifælle var utilfreds med det ærede Medlem som Ordfører. Ja, det kan være dit, det kan være dat, men det kan ogsaa være det, som det nemlig er, at det ærede Medlem har lagt mig Ord i Munden, som jeg ikke har brugt. Her har vi den socialdemokratiske Polemik i al sin